

Jarmila
Pavel Dobeš

1. **A** **C#mi**
Jarmila vždycky mi radila,
E7 **A** **E7**
abych pracovní dobu dodržel,
A **C#mi**
dneska mně ale náramně
E7 **A**
táhlo domů, a tak jsem prostě šel.
F#mi
Jarmila má totiž dneska narozeniny,
E7
proto jsem dnes přišel dříve o dvě hodiny,
A **C#mi**
na stole sklenice, smích slyšet z ložnice,
E7 **A** **E7**
v předsíni stojí pánské střevíce.
2. Vytahuji z aktovky květiny, uvažuji, kdo asi přijel z rodiny,
tipuji nejspíše na strýce, kdo jiný měl by přístup až do ložnice.
Kdo jiný, kdo jiný než strejda z dědiny, vzpomenu si na Jarmilu, nejsem jediný,
v ruce mám kytici, už stojím v ložnici, vidím, že nevymřem' po přeslici, kdepak.
3. Jejda, není to strejda, Františku, ty máš boty úplně jak on,
přičemž nechávám prostor úvahám, vyhledávám optimální tón,
kterým bych oba dva jednak pohanil, přitom abych nikoho slovem nezranil,
takže jsem chvíli stál, pak říkám: „Krucinál, tebe bych, soudruhu, tady nehle-
dal.“
4. Dodnes mě mrzí, že jsem byl drzý a že jsem pracovní kázeň porušil,
dřív než o hodinu vypnul jsem mašinu, čímž jsem rozdělanou práci přerušil.
Oba si mě postavili na kobereček, to, jak zle mi vyčinili, nedal jsem si za ráme-
ček,
z nevěry nedělám závěry, mrzí mě, že jsem u nich pozbyl důvěry.